

“KİMSESİZLERİN KİMSESİ CUMHURİYET’İN” KAZANIMLARINI KORUYALIM

Hüseyin Yeşil

EMO 44 ve 45. Dönemler Yönetim Kurulu Başkanı

huseyin.yesil@emo.org.tr

Malatya'nın Akçadağ İlçesi'ne bağlı, Kürecik Mezrası Kepez Köyü'nde, 1952 yılında doğdum. İlkokul öğrenimimi, her gün yürüyerek yaklaşık yarım saatte ulaşabildiğim, köyümüzün dışında kalan başka bir mezrada gördüm. İlköğretim hayatım boyunca, özellikle zorlu kış koşullarında okula ulaşım konusunda hayli zorluklar yaşadım. Kimi zamanlarda okulun bulunduğu mezrada yaşayan dedemlerde kalarak ilkokul eğitimimi tamamladım.

Köyümüz, Malatya'ya 60 kilometre mesafede bulunuyordu. O yıllarda Malatya'ya sonbaharın gelişiyle birlikte, hasattan sonra yalnızca kışlık ihtiyaçları temin etmek ya da tıbbi müdahale gerektiren durumlarda gidiliyordu. Doğduğum topraklar, bulunduğu konum itibarıyla bölge halkına büyük mağduriyet yaşatmasıyla biliniyordu. Sahip olduğu olanaksızlıklar ve o dönem yaşattığı mağduriyetlerden ben ve ailem de nasibini almıştı. Dönemi ve bölgenin koşullarını yansıtmak bakımından yaşadığım sağlık sorununa da yeri gelmişken temas etmek isterim.

1950'lerin Türkiye'sinde yaklaşık 3 yaşlarında gözlerimde tıbbi müdahale gerektiren bir rahatsızlık meydana geliyor, sonbaharın hasat mevsiminde yapılması gereken işlerden dolayı, ihmal sonucu gerekli müdahale yapılamamış, önce sağ gözüm kapanyor, ardından geçen bir haftanın sonunda ise gözüme perde iniyor. Şehre gidip gelmeler o dönemde kamyon kasalarında sağlanıyor. Genellikle de kasanın üstü tenteli kamyonlar insan taşıyor. Şehre ve sağlık kuruluşlarına ulaşım bu koşullarda aynı gün sabah gidilip aynı arabayla akşam dönülerek yapılıyor. Malatya'da gerçekleştirilen doktor kontrolünde 12-13 yaşında geldiğimde ameliyat edilmemin şart olduğu belirtiliyor. Durumun ciddiyeti karşısında babam tarafından, Malatya'da görev alan tüm göz doktorlarına tedaviye götürülüyorum; ancak ardi ardına verilen ilaçlar ve müdahalede geç kalınması

sonucunda, sağ gözüm görme fonksiyonunu yitiriyor. İlkokulu tamamlayınca Ankara'da ünlü bir göz doktoruna götürülsem de muayene sonucunda artık yapılabilecek hiçbir şeyin kalmadığını, yapılacak tek şeyin protez olduğu söyleniyor.

Tüm yaşayanlar adeta o yıllarda sağlık sisteminin ne kadar yetersiz olduğunu ve imkânsızlıkların insanı getirebileceği noktayı özetliyor. Nahiye de bir tane hastane olması durumunda yaşadığım bu sorunun ortadan kalkacağını açıkça gösteriyor.

Ortaokulu Malatya'da, Atatürk Ortaokulu'nda başarıyla tamamladım. Ortaokul eğitimimin ilk yılını Mustafa Dayım ve arkadaşlarının tuttuğu evde, kalan yılları ise yoksul ailelerin çocuklarının kaldığı Vakıflar Yurdu'nda geçirdim. Ailemin ekonomik durumu o yıllarda köye göre iyi ancak şehre göre yoksul sayılıyordu. Yurda başvuruda bulunulduğunda koşulları sağladığım gerekçesiyle kabul edilmiştim. Yaz ayları geldiğinde köyüme dönüyor, 1-2 ay kalıp, kış aylarının gelmesi ile yeniden eğitim hayatıma devam ediyordum.

“En Büyük Hayalim Mühendis Olmaktır”

Liseyi ise Malatya Turan Emeksiz Lisesi'nde bitirdim. Lise yıllarında da başarılı bir öğrenci idim; hatta Türkiye Bilimsel ve Teknolojik Araştırma Kurumu'nun (TÜBİTAK) düzenlediği, Fizik yarışmasında okulu temsil eden, aralarında Haşım Aydıncağ'ın da olduğu 5 kişilik takımın içinde yer almıştım. Diyarbakır'ı da bu vesile ile ilk kez görmüş oldum. Okulumu iyi derece ile bitirdim. Üniversiteye de özel bir dershanenin test kitaplarından çalışarak hazırlandım. Üniversite sınavından, o günün değerlendirmesi ile 347 puan almıştım. En büyük hayalim ise İTÜ Elektrik Fakültesi'ni bitirip mühendis olmaktı.

Öğrenci yurdunda birlikte kaldığım arkadaşım Ali Osman Erdem benden bir yıl önce bu fakültenin

Meteoroloji Bölümü'ne girmişti. Üniversite sınavına İstanbul'da Maden Fakültesi'nde girmiştim ve Ali Osman'ın arkadaşlarıyla kaldığı Gümüşsuyu'nda bulunan evde kalıyordum. Ali Osman okulda "solcu- devrimci" olarak tanınıyordu. Evde kaldığım günlerden birinde Yıldız Teknik Okulu'ndan Battal Mehetoglu'nun öldürüldüğü öğrenilmiş, farklı üniversitelerden çok sayıda öğrenci bu katliama büyük tepki göstermişti. O dönemde üniversitelere başvuruluyor, alınan puanın yeterli gelmesi halinde kayıt yaptırılabilirdi. Üniversite sınavından aldığım puan İTÜ için yeterli bulunmamıştı. Önce İstanbul Üniversitesi Fizik Bölümü'ne kayıt oldum, ardından İTÜ'nün yerleştirme puanlarının düşmesini bekledim. Günler sonra kaydımı İstanbul Üniversitesi Fizik Bölümü'nden, İTÜ Mühendislik ve Mimarlık Fakültesi (MMF) Elektrik Bölümü'ne aldrabildim. Sınıf 70 kişiden oluşuyordu ayrıca günümüzden; Hakan Kutman, Sıddık Yarman ve siyasette birlikte yolculuk yaptığım arkadaşlarım Orhan Örucü, Hüseyin Gürbüz, Hüseyin Özcan (kendisi ayrıca dayım olur), Ahmet Tarık Uzunkaya, rahmetli İmam Aygün, Erdem Sarıca, Mustafa Ayduran, Mustafa Şahin, Sinan Ögüt gibi renkli simalar sınıfımızda yer alıyordu. Sınıf arkadaşlarımla bu 70 kişilik sınıfta, dönemin ruhuna (68 ruhu diyelim) uygun dostluğumuz, dayanışmamız hiçbir zaman azalmadı; tersine artarak bugünlere geldi. Bugünden geriye baktığımda ise 54 yıl geçmiş ve çok güzel dostluklar biriktirmişim/biriktirmişiz...

Üniversite'nin ilk yılında, forumlar özellikle de Maden Fakültesi'ndeki Mustafa Kemal Amfisinde düzenlenen forumlar beni çok etkiliyordu. Hele ki Cavit Saveri'nin o davudi sesi hala kulaklarımdadır. İTÜ Öğrenci Birliği Başkanı Gökalp Eren, İTÜ MMF Öğrenci Birliği Başkanı Ersin Kaya, o günlerin hatırladığım önemli isimleri arasındadır. Aklıma gelen diğer isimler ise; Osman Bahadır, Erol Tulpar, Ersin Kaya, Talat Ulusoy'dur.

Üniversite'nin ikinci yılında İTÜ MMF Öğrenci Birliği Yönetim Kurulu'nda veznedar olarak görev aldım. Okul kantinine sık sık gelen Cihan Alptekin ve Ömer Ayna ile orada tanıştım. Çetin Uygur ve Yener Eren ise bizler okula başlamadan önce mezun olmuşlardı ancak isimleri sürekli olarak dile getirilen kişilerdi. Çetin Uygur adeta idolümüz olmuştu. Öğrenciliğimiz boyunca mümkün olduğunca sık görüştük; kaldığımız evlerde bizi hiç yalnız bırakmadı.

İTÜ'ye başladığım ilk yıl Fatih Camii'sinin içinde bulunan Vakıflar Yurdu'nda kalmıştım. Sonra Maden bölümü öğrencisi Fikret Özbilgin yaşadığı Gümüşsuyu'ndaki evde yaşamaya başladık. Daha sonra ise; Orhan Örucü, rahmetli madenci Zeki Doğan, akrabam olan Hasan Senem ve Dayım Hüseyin

Özcan ile birlikte Uçaksavarda bir ev tuttuk. Mezun olana kadar da orada kaldık.

Okulumuzda da sürekli boykotlar oluyordu. Bu nedenle çoğu zaman derslere girmezdik. Üniversite 4. sınıfa geldiğimizde 51 dersten 18'ini geçmiş, 33 dersten 6'sında son hakkım kalmıştı. (O dönem de dersler için 4+2 sistemi vardı, yani bir vize ile 4 sınav hakkı bir vize ile de 2 sınav hakkı vardı). 12 Mart darbesinin ardından polisler okulumuzda sürekli olarak kamp kurmuşlardı. Hatta okuldan çıktığım bir gün polis kulübesinde bulunan amir beni içeri almış, okula gelmemem uyarısında bulunmuştu. Nedenini sorduğumda ise "Biz kantine geldiğimizde kimse bizimle konuşmuyor, onları sen de dahil birkaç kişi örgütleyorsunuz" demişti. Bu şartlar altında mezun olmak adına eve kapanıp, gece gündüz kalan dersleri çalıştım. 3 sınavda 33 dersi verip mezun oldum. Teknik resim dersinden 6. hakkımda geçtim (Yazın teknik resim hocamızın Gümüşsuyu'ndaki odasında ders olarak sınavı geçtim aksi taktirde atılacaktım).

Kimi zaman aklıma geldikçe; Malatya'nın bir dağ köyünden Alevi ve Kürt, yoksul köylü aile çocuğu bu aşamaları geçmişti. Her türlü eksikliği dile getirilse de "kimsesizlerin kimsesi cumhuriyet" sözünün en çok benim ve köyümün çevresi için geçerli olduğunu düşünüyorum. O yıllara ilişkin bende şaşkınlık uyandıran bugün ise hayal bile edilemeyecek bir başka şey ise; Alevi, Kürt ve solcu öğrencilerin Fatih Camii avlusu içinde bulunan Vakıflar Öğrenci Yurdu'nda, kadın öğrencilerin de Şehzadebaşı Camii içindeki Vakıflar Yurdu'nda kalıyor olmalarıdır.

Mezuniyet Sonrası İş Yaşamı ve Örgütlü Mücadele Yılları...

1975 yılında İTÜ MMF Elektrik Bölümü'nden mezun oldum. Daha öğrenciyken sağlam ilişkiler kurduğum EMO İstanbul Şubesi'ne üye oldum. Aynı zamanda iş için İskenderun Demir Çelik'e başvuruda bulundum. O dönemin EMO İstanbul Şubesi Başkanı Yüksel Birdal İstanbul'da kalmam gerektiğini, İstanbul Belediyesi'nde bana iş arayabileceklerini belirtti. Teklifini kabul ederek, İstanbul Belediyesi'nde çalışmaya başladım. O zaman İstanbul Belediye Başkanı Ahmet İsvan ve Ruhsat Bölümü Şefi de Gürsel Hanım idi. Belediye Başkanının da isteği ile Gürsel Hanım, EMO'dan dürtüst bir eleman talebinde bulunmuştu. Belediye'deki görevim dışında EMO'nun faaliyetlerine katılmaya başlamıştım.

Belediyede bir yıl içinde yine aynı bölümde çalışan Ümit ve Müberra ile birlikte Ruhsat Bölümü'ndeki yolsuzluklara ilişkin bir rapor hazırlamıştık. Raporu, dönemin EMO İstanbul Şube Yazman Üyesi Yavuz Çizmececi ile birlikte Başkan Ahmet İsvan'a sunduk.

Başkan soruşturma açtırmış, müfettişler bir hafta boyunca Ruhsat Bölümü'nde çalışmışlardı. Çok sayıda ifade alınmıştı ama sonuçta bir şey çıkmamıştı. Bir süre sonra o bölümden ayrılmak zorunda kaldım. Diğer iki arkadaşım da başka bölümlere kaydırıldı. Bir yıl boyunca Proje Bölümü'nde Yılmaz Oğralı ile birlikte çalıştık. Bir müddet sonra da İETT'nin Genel Müdürlüğü'ne Gültekin Türkoğlu atandı. Ben de o zaman EMO İstanbul Şube Başkanı olarak görev yapıyordum. Kendisi ile görüştüm ve tayinimi İETT'ye aldırabildim. 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesine kadar İETT'de çalıştım.

Darbeden bir ay sonra aralıklarla üç kere gözaltına alındım. Bu gözaltına alınmalar siyasi örgüt üyesi olmaktan değil, İETT'deki faaliyetlerimle ilgili ihbarlar sonucu gerçekleşmişti. Sonra da iş akdinin fesih edildiğini evde olmadığım bir zamanda kardeşime tebliğ ettirmişlerdi. Yeni evlenmiştim. O yıllarda; Ahmet Akçay bana arkadaşlar (Selçuk Esen, Alettin Anahtarıcı, Ahmet Kutlubay, Emin Kıranta, Emin Karaşin, Servet Kumsal, Erdinç Yenidoğan vd.) arasında toplanan hatırı sayılı bir miktar parayı vermişti. Bugün bile hatırlayınca dayanışmanın, paylaşmanın güzelliği hala gözlerimi yaşartmaktadır.

Bu arada işe iade için mahkemeye başvurdum Avukatım rahmetli İbrahim Açıan idi. Diğer taraftan da serbest çalışmaya başlamıştım. 1985'te Ahmet Akçay ile birlikte ELSAN Elektrik Ltd. Şti'yi kurduk ve halen ortaklığımız devam etmektedir. İşe iademe 9 yıl sonra mahkeme tarafından karar verildi. Tekrar İETT'ye dönmüştüm ancak tüm yasal haklarımı aldıktan sonra istifa ettim.

1976 yılında EMO İstanbul Şube Yönetim Kurulu Üyesi, 1977'de EMO Yönetim Kurulu Üyesi oldum. 1978'de EMO İstanbul Şube Yönetim Kurulu Başkanlığı görevini üstlendim. 1979'da da EMO İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu Yazman Üyeliği yaptım.

1976 yılında uluslararası ilişkiler bağlamında, Polonya Elektrik Mühendisler Örgütü ile (SEP) temaslarımız olmuştu. 10 kişilik bir EMO heyeti Polonya'ya davet edilmiştik. EMO İstanbul Şube'den; ben (aslında Başkan Yüksel Birdal gidecekti ancak siyasi nedenlerle pasaport alamadığı için ben gidebilmişim), Alaettin Anahtarıcı, Ersin Kaya, Ankara'dan Mahmut

Kurtulmaz, Bekir Özgirgin, Abdülkadir Kahraman, Hocamız Güney Göneng, Doğan Anakök, İzmir'den Ergun Elgin ve Ömer Günel Polonya'ya gittik. Gezilerde bize rehberlik eden Polonyalı bir elektrik mühendisinden, apolitik olması dolayısıyla sorularımıza pek cevap alamıyorduk. Son gecemizde ise rehberimiz, yemekte bir konuşma yaptı. Gruptan siyasi olarak çok etkilendiğini ve SEP'e üye olacağını açıkladı. Bu karar hepimizi hayli duygulandırmıştı.

Polonya gezisinden bir yıl sonra EMO'dan 40 kişilik bir heyet (herkes kendi yol ve diğer harcamalarını karşılamak şartıyla) Polonya'ya teknik gezi düzenlemişti. Hatırladığım kadarıyla Yılmaz Gündoğan da bu heyette yer alıyordu. Daha sonra ise Polonya'dan bir heyet Türkiye'ye geldi. Ayrıca Macaristan Elektrik Mühendisleri Örgütü ile de karşılıklı teknik geziler düzenlendi.

Eylül 1977'de EMO Yönetim Kurulu Üyeliği görevinde bulunurken de Dünya Enerji Konseyi Türk Milli Komitesi ile birlikte İstanbul'da 10. Dünya Enerji Konferansı'nı düzenledik. Bu Konferansın sekreteryasını EMO olarak üstlenmiştik.

“Teoman Öztürk ile Yan Yanı Yürüdük”

Katıldığım ilk TMMOB Genel Kurulu'nda; Teoman Öztürk, Yavuz Önen, Oğuz Türkyılmaz, Murat Gültekingil, Murat Gümrükçüoğlu ile tanıştım. TMMOB sürecinde bu arkadaş ve yoldaşlarla yol

yürüdüm. Oldukça kalabalık bir ekipti. Haydar İker, Hüsnü Solmaz, Tayfun Mater, Uğur Ayken, Haşim Aydınca, Yusuf Bozkurt, Kaya Bozoklar, Metin Tütün, Bülent Damar, Müjdat Savran, Teoman Alptürk ve şimdi adını hatırlayamadığım çok arkadaş... Özellikle Teoman Öztürk ile hayattayken yan yana yürüdük; hem siyaseten hem ailecek sık sık bir arada olduk.

1979 yılı sonlarına doğru, TMMOB tarihinin en anlamlı ve görkemli etkinliğini, "19 Eylül 1979 Direnişi"ni gerçekleştirmiştik. İstanbul'daki çalışmaları TMMOB adına Maden Yüksek Mühendisi Yalçın Çilingir organize etmişti. Bu direnişe katılımın yoğun olmasının en önemli nedeni dönemin hayli yüksek politik ortamı yanında, TMMOB işyeri temsilciliğinin de yaygın ve örgütlü olmasıydı. EMO İstanbul Şube Yönetim Kurulu Üyesi olmamın yanı sıra İETT işyeri temsilciliğinde aktif olarak çalışıyordum. Yoğun bir emek harcamıştık. İETT işyeri temsilciliği seçimlerine, 100'ün üzerinde mühendis ve mimar katılmıştı. Seçimlerde listeler yarıştı. Günümüzden o yıllara bakıldığında TMMOB ve bağlı Odaları açısından işyeri temsilciliklerinin önemine ne kadar dikkat çeksek yetersiz kalacağını düşünüyorum.

12 Eylül 1980 darbesi sonrasında, 1995 yılına kadar İstanbul Şube Komisyon ve Danışma Kurullarında görev aldım. 1994 yılında sol guruplar 3 liste ile seçime girmişti. "Meslekte Birlik Gurubu" ise durumu fırsata çevirerek EMO İstanbul Şube seçimlerini kazandı. Bu durum sol-sosyal demokrat çevrelerde adeta şok etkisi yaratmıştı. Seçimlerin ardından bütün sol-sosyalist-sosyal demokrat guruplar bir araya gelmiş, olağanüstü genel kurul için imza toplamaya başlamıştı. Ben de bu işi yürüten ekibin içinde yer aldım. 1995 yılının Mayıs ayında gerekli imza çoğunluğu (üye sayısının yüzde 20'si) olan 1665 imzaya ulaşılmıştı. İmzalar, Teoman Alptürk'ün başkanlığını yaptığı EMO Yönetim Kurulu'na iletilmiş, 27 Mayıs 1995 tarihi için Olağanüstü Genel Kurul kararı alınmıştı. Genel Kurul'da divan başkanlığını kaybetmemize rağmen ikinci gün yapılan seçimlerde 250 oy farkla çoğunluğu sağlamış olduk. Genel Kurul'un ardından ikinci kez EMO İstanbul Şube Yönetim Kurulu Başkanı seçildim.

EMO İstanbul Şube Genel Kurulu ile Gelen Şok Dalgaları...

Olağanüstü Genel Kurul'dan 6 ay sonra 1996 yılında Olağan Genel Kurul yapılmış, sol guruplar bu kez 2 liste ile seçime katılmışlardı. Benim de içinde olduğum liste seçimleri kazandı. Seçilen Yönetim Kurulu yaptığı görev dağılımında beni yeniden EMO İstanbul Şube Yönetim Kurulu Başkanı olarak

belirlemişti. Burada yeri gelmişken bir gerçeğin de altını çizmek istiyorum; 1970'lerden bu yana "Meslekte Birlik Grubu" 1000'e yakın oy almıştı, bundan sonraki tüm seçimlerde de bu oy oranını hep korumuştur.

1996 yılından itibaren EMO İstanbul Şubesi yaptığı çalışmalarla kamuoyunda görünür hale gelmişti. Bu çalışmalardan en önemlisi ise TMMOB adına EMO'nun sekretaryasını yaptığı ve EMO İstanbul Şubesi tarafından yürütülen "Dünyada ve Türkiye'de Kamu Girişimciliği'nin Dünü, Bugünü ve Geleceği" konulu sempozyum idi. Bu etkinlik hem TMMOB hem de Türkiye demokrat kamuoyunda ses getirmişti.

Benzer başka çalışmalar ile dönemi tamamlamıştık. 1998 yılındaki Genel Kurula ise sol-sosyalist-sosyal demokratlar tek liste ile katılmışlardı. Başarılı bir Genel Kurul süreci yaşanmasına rağmen gerçekleştirilen seçimde, 30 ile 70 oy arası bir fark ile seçimleri yeniden "Meslekte Birlik Grubu" kazanmıştı. Sonuç, demokrat çevrelerde ikinci bir şok dalgası yaşanmasına neden olmuştu. "Seçime tek liste halinde katılım sağlanıyor, nasıl olsa bir sorun çıkmaz" düşüncesi ile seçime katılmamak, dönem içinde çeşitli nedenlerden yaşanan kırgınlıklardan dolayı oluşturulan listeye tam olarak oy vermemek, seçimi kaybetmemize neden olmuştu.

Bu yenilgi, EMO İstanbul Şubesi demokrat kamuoyunda günlerce tartışılmıştı. EMO Yönetim Kurulu Mayıs 1999 yılında, EMO Ana Yönetmeliği'nin verdiği yetkiyi kullanarak, EMO Yönetim Kurulu, Denetleme ve Onur Kurulu kararı ile İstanbul Şube'yi yeniden Olağanüstü Genel Kurul'a götürme kararı aldı. Büyük tartışmaların yaşandığı dönemde benim de yönetim kurulu adayları içinde yer aldığım tek liste ile seçimlere katılım sağlamıştık. Meslekte Birlik Grubu'na karşı seçimler yeniden kazanılmıştı. Dönemin Yönetim Kurulu yaptığı görev dağılımında, değerli yol arkadaşımız Alaettin Anahtarçı'yı başkan

seçti. Ben de yazman üyelik görevini üstlenmiştim. Bu dönemin sonunda ise 2000 yılı Genel Kurulu'na giderken, İstanbul Şube Danışma Kurulu'nda nispi temsil önseçim kararı alınmıştı. Danışma Kurulu seçimlerine; Devrimci Demokrat Mühendisler, Çağdaş Demokrat Mühendisler ve Demokratik Platform katılmıştı.

Benim de içinde olduğum Devrimci-Demokrat Mühendisler 5 kişilik liste ile Çağdaş Demokrat Mühendisler de 4 kişilik liste ile Demokratik Platform ise 7 kişilik tam liste ile seçimlere katılmıştı. 5'er ve 4'er kişilik liste ile giren guruplar ise diğer gruplardan gelecek arkadaşlarla birlikte çalışma isteğini belirtmek içindi. Oysa 7 kişilik liste hazırlayan grup tek başına yönetime gelmek istiyordu. Ben ve Ahmet Tarık Uzunkaya seçimlerde en yüksek oyu aldık. Ancak listemizdeki diğer arkadaşlar 2-8 arasındaki oylar ile Danışma Kurulu Yönetim Kurulu listesine girememişlerdi. Sonuç olarak, Yönetim Kurulu aday listesine; Demokratik Platform'dan 5, bizim listeden 2 kişi girebilmişti. Bu liste ile 2000 yılındaki Genel Kurula gidilmiş, yapılan seçimlerde Meslekte Birlik Grubu karşısında kazanmıştık. Yönetim Kurulu'nun yaptığı görev dağılımı ile; Şube Yönetim Kurulu Başkanlığı'na Gazi İpek, Yönetim Kurulu Üyeliği'ne ise ben ve Ahmet Tarık Uzunkaya seçilmiştik.

Haziran 2000 yılında düzenlenen TMMOB Genel Kurulu'nda ise EMO Temsilcisi olarak TMMOB Yönetim Kurulu'na seçildim. Böylece iki görevi birlikte yürütecektim ve öyle de oldu. TMMOB Yönetim Kurulu'nda yapılan görev dağılımında Kaya Güvenç Yönetim Kurulu Başkanlığı'na, ben de Yürütme Kurulu'na seçildim. Böylece TMMOB'de 2008 yılına kadar Yürütme Kurulu Üyeliği ve bir dönem de TMMOB İkinci Başkanlığı görevlerini üstlendim. TMMOB'de içinde bulunduğum bu dört dönemde, önemli işlere imza atıldı. Bunların en başında ise EMEK Platformu çalışmaları geliyordu. Bu konuda TMMOB büyük katkıları sunmuştu. Diğer bir çalışma da mesleki alanlarımızın düzenlenmesi ile ilgili II. Mühendislik Mimarlık Kurultayı idi. Kurultay; "Mesleki Yeterlilik-Mesleki Yetkinlik-Mesleki Denetim, Örgüt Birimlerinin Hizmet Üretimi, Mesleki Davranış ilkeleri" konuları üzerinden tartışmalar yürüterek kararlar almıştı.

Kurultayın aldığı bu kararlar EMO örgütlülüğü içinde yaşama geçirilmeye çalışılmış ancak örgütlenme yapısının en üst organı TMMOB kararları, EMO başta olmak üzere bazı Odalarda uygulanmamış ya da ret edilmişti. Hep savunduğum ve kişisel politik gelişimimin ve yetişmemin en belirleyici yanı, "demokratik merkezîyetçilik" anlayışından baktığım zaman bu konuda ne yazık ki elimden uzılmekten başka bir şey gelmiyor. Cezaevlerindeki açlık grevleri

ile ilgili diğer meslek örgütleri ile birlikte müdahil olundu uzun görüşmeler yapıldı ve büyük mesafe katledilmişken bir gece sabaha doğru büyük operasyon başlatılarak ölüm orucu direnişleri kırıldı ve sonunda onlarca ölü ve onlarca yaralı kaldı.

2008 yılına geldiğimizde ise EMO'nun TMMOB Yönetim Kurulu'nun 3 kişilik adayları arasında yer aldım. Ancak yapılan seçimlerde çok az oy farkı ile Emir Birgün Yönetim Kurulu Üyesi oldu; ben de Yedek Yönetim Kurulu Üyesi olmuşum. Bu dönem Emir Birgün'ün katılmadığı TMMOB Yönetim Kurulu toplantılarına katılım sağladım. Bu oran yaklaşık tüm toplantıların yaklaşık 1/3 ü kadardı.

2010-2012 yılları arasında yeniden TMMOB Yönetim Kurulu Üyeliği görevini üstlendim. Aynı zamanda 2009'da Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) İstanbul İl başkanlığı görevini de yürütüyordum. 2010 yılı Haziran ayında düzenlenen ÖDP İstanbul İl Örgütü Olağanüstü Genel Kurulu'nda, İl Başkanlığı görevinden ayrıldım. 2012-2014 yılları arasında da TMMOB Yüksek Onur Kurulu Üyeliği'ne seçildim.

"AKP İktidarı TMMOB ve Odalar Üzerinde Baskılarını ve Antidemokratik Uygulamalarını Artırdı"

2014 yılına EMO Olağan Genel Kurulu düzenlendi. İki demokrat listenin yarıştığı seçim oldukça çekişmelere sahne oldu. Benim de içinde olduğu devrimci-demokrat liste, 4-3 seçimleri kazandı. Seçilen Yönetim Kurulu'nda yapılan görev bölümü sonrası, Yönetim Kurulu Başkanlığı'na seçildim. Bahsi geçen dönemde EMO'da demokratlar arasında saflaşma had safhaya ulaşmıştı, diğer taraftan da AKP iktidarı TMMOB ve Odalar üzerindeki baskılarını ve antidemokratik uygulamalarını giderek artırıyordu.

Yönetim Kurulu'nun göreve başladığı ilk günlerde, Soma'da 301 madencinin hayatını kaybettiği büyük katliam yaşandı. Maden faciası haberini TMMOB'de düzenlenen bir toplantı esnasında almıştık. Konuyu, EMO Yönetim Kurulu Üyesi arkadaşlarla değerlendirerek, Soma'ya hareket ettik. Basında yer alan haberlerde siyasi iktidar ve dönemin Enerji Bakanı Elektrik Mühendisi Taner Yıldız, patlamanın trafodan kaynaklandığını ileri sürmüştü. Bir dizi temaslarda bulunduk; görüşmeler, değerlendirmeler yaptık. Patlamanın trafodan kaynaklanmadığını kamuoyuna basın yayın kuruluşları aracılığıyla duyurduk. Maden Mühendisleri Odası Başkanı Mehmet Torun ile maden sahasında incelemelerde bulunduk ve sonuçları detayları ile paylaştık. Yönetim Kurulu kararı ile Üyemiz de olan Enerji Bakanı Taner Yıldız hakkında soruşturma açılması kararı aldık. EMO Onur Kurulu yaptığı değerlendirme sonucunda, Taner Yıldız'a 6 süre ile meslekten men cezası verdi.

Mevzuatımız gereğince alınan bu karar TMMOB Yüksek Onur Kurulu'nda görüşüldü. Yüksek Onur Kurulu da verilen cezayı onadı. Bakan Taner Yıldız bu kararı mahkemeye taşımış, aylar sonra verilen meslekten men cezası kaldırılmıştı.

EMO bu katliam için aldığı hızlı karar ve refleksiyle katliamın karartılmasının önüne geçmişti. Her zaman temel şiarımız olan "Meslek, meslektaş ve ülke sorunlarından hareketle davranma" çalışma tarzımızın somut bir örneği olmuş, Soma faciasına ilişkin yaptığımız açıklamalar, Yönetim Kurulu Başkanlığı yaptığım, 2014- 2018 döneminde EMO'nun hem meslek alanımızda hem de genel demokrasi mücadelesinde kamuoyunda görüşleri dikkatte alınan bir Oda haline getirmişti.

Odamızın mesleki alanda yaptığı çalışmalar da dikkatle takip ediliyordu. Örneğin; İzmir'de, TESLA ile ilgili düzenlediğimiz Sempozyuma 1200'ün üzerinden orta-lise ve üniversite düzeyinde öğrenci katılmıştı. Sempozyumun açılış konuşmasını yaparken büyük heyecan duyduğumu hatırlıyorum.

EMO 45. Dönem Olağan Genel Kurulu'nun ardından seçildiğim Yönetim Kurulu Başkanlığı döneminde de Odamızda yıllardır büyük tartışmalara neden olan "Belgelendirme ve Akreditasyon" konusunda da 45.Dönem Genel Kurulu'nda alınan karar gereği çalışmalar yapılmış, 9 ay gibi kısa bir sürede EMO, TÜRKAK nezdinde beş konuda akredite olmuştu. Özellikle Test Ölçümlerde aranan bu belge nedeniyle önemli bir iş yapılmıştı.

2004 yılında kurduğumuz, Meslek İçi Sürekli Eğitim Merkezi (MİSEM) çalışmalarını artırarak sürdürmüştü. Ancak bu konu çeşitli nedenlerle Oda delegasyonunu deyim yerinde ise "İkiye bölmüştü". Diğer şubeler kararımızı desteklerken, özellikle İstanbul ve Ankara delegasyonunu bu konuda tam olarak ikna edememiş, bölünmeyi çözememiştik. Ankara ve İstanbul Şube Genel Kurulundaki seçimlerde bu konu etrafında kümelenmeler meydana gelmiş, EMO 46. Dönem Genel Kurulu'nda iki büyük şubemizin delegasyonunun oyları ile alınan akreditasyon belgesi iptal edilmişti. İptal işlemi o dönemin yöneticileri tarafından TÜRKAK'a bildirildi. Benim de içinde olduğum bazı arkadaşlarımıza ve şubelerimize göre önemli olan bu karar konusunda örgütü tam olarak ikna edememiştik. Dolayısıyla; örgütün tam olarak ikna olmadığı bir konuda direnmenin de anlamı yoktu.

Öte yandan; MİSEM'in en önemli ve ayırt edici özelliği olan sınav ve belgelendirme de bu genel kurulda iptal edilince, benim ve arkadaşlarımızın da haliyle MİSEM'de yapacak bir işi kalmamıştı.

Yönetim Kurulu Başkanlığını üstlendiğim dönemlerden önce başlatılan "Akademik Kamp"ın niteliğini ve kapsamını da artırarak devam ettirdik. Şirince Matematik Köyü'nde 6 kez Akademik Kamp düzenledik. Bu Kamplar kapsamında; belki de dünyada bir ilke imza atılarak, yüksek lisans ve doktora öğrencileri konularının uzmanı akademisyenlerle ve uzmanlarla rahat bir ortamda 4 gün bir araya geliyor, bir kamp havasında bilgi ve deneyimlerini paylaşma şansı elde ediyorlardı. Akademik Kamplar, üniversitelerdeki akademisyenler arasında itibarı yüksek bir etkinlik olmuştu. Sistematik olarak her yıl tekrarlanan bu Kamp, 46. ve 47. Dönemlerde sonlandırılarak yapılmadı.

"Cumhuriyetin Tüm Erdemine İnanan Herkes; Amasız, Fakatsız Laik Cumhuriyete Sahip Çıkmalı"

Malatya'da 1952 yılında başlayan, günümüze kadar; ailem, eğitimim, meslek hayatım ve örgütlü mücadele içinde yaşadığım, tanık olduğum bir devrin özetini okuyucularımıza aktarmaya çalıştım.

Sonuç olarak; zor şartlarda da olsa günümüzde hayat devam ediyor. 100 yıl önce her cephede savaşıyor, çökme ve çürümüş topluluktan/kulluktan vatandaşlığa geçmenin adımları 1920'lerde atıldı. Günümüz dünyasından o yıllara bakarak; bilgi, deneyim ve politik birikimimizle aleyhte birçok şey sıralamak mümkün. Ancak şunu unutmamak gerekir ki mücadele edilen ve mücadele uğruna atılan adımlar tüm dünyaya özellikle mazlum milletlere önderlik etmiş ve büyük ışık olmuştur.

Cumhuriyetin tüm erdemine inanan herkes; amasız, fakatsız laik Cumhuriyete sahip çıkmalıdır. Cumhuriyet uğrunda tüm kesimleri mücadeleye çağırmayı, her şeyini laik Cumhuriyetin sağladığı ortama borçlu olan biri olarak kendime görev sayıyorum. Ülkemizde, Cumhuriyetin sağladığı olanaklardan yararlanan ve varlıklarını Cumhuriyete borçlu olanlar tarafından Cumhuriyetin kıymeti bilinmelidir. Giderek millet egemenliğine dayanan, "Egemenlik bila kaydı şart milletindir" diyen bir anlayıştan İslami-faşist bir rejime sürüklendiğimiz unutulmamalıdır.

Mesleğimiz, meslektaşımız ve ülkemiz için hiçbir çıkar gözetmeyen çalışan, emek veren herkese teşekkür ederim.

Berberer yol yürüdüğüm ve ne yazık ki kaybettiğim onlarca dostumu da bu vesile ile sevgi, saygı ve özlemle anıyorum. İyi ki sizleri tanıdım, iyi ki sizlerle omuz omuza mücadele ettim.